

Milost Božja me izbavila

Bolno uvježbavanje nečega nalik jogi, beskrajne meditacije uz svijetlo svijeća, višesatni težak rad, besmisleni postovi i nezdravo naglašavanje života u zajednici po cijenu osobne odgovornosti, jasno mi je dalo na znanje da se nalazim u najstrožem svećeničkom redu. Kada sam ulazio u taj red uopće nisam znao koja je razlika između svjetovnih i zaređenih svećenika rimokatoličke crkve.

Ulazak u crkvu zbog posla i stana

Kada sam se ja rodio, koncem 1965. godine, moja obitelj još nije bila katolička. Bio sam treći po starosti u obitelji s četiri dječaka i dvije djevojčice. Dali su mi ime Chiomberegwa, što znači “poštovani”. Nedugo nakon što sam se rodio moja se obitelj preselila na jedno poljodjelsko imanje misije Gokomere u afričkoj državi Zimbabve. Čim smo doselili u to mjesto dali su me krstiti i nadjenuli mi ime Cuthbert i cijela je moja obitelj prešla na rimokatoličku vjeru. To je bio jedan od uvjeta da bi se moglo stanovati u misiji i imati crkveno zaposlenje.

Pohađanje crkve bilo je obvezno i naši su roditelji nas djecu morali slati na svako crkveno događanje. Život obitelji u neku je ruku bio stopljen s crkvenim životom. Ponekad je zbog neke crkvene priredbe ukidana nastava u školi. Kada sam bio u nižim razredima nisam uviđao razliku između obiteljske zajednice, crkve i škole, jer su sestra Paula i drugi predstavnici crkve bili uključeni u sve. Niže razrede je vodila jedna časna sestra, a više razrede jedan svećenik. Većina nastavnika bili su redovnici ili časne sestre.

Nije bilo mjesta u sjemeništu

Kada sam postao stariji htio sam postati svećenik i raditi u nekoj župi. No moje je razočaranje bilo golemo: u pokrajinskom svećeničkom seminaru nije bilo mjesta za mene! Stoga sam završio u jednom svećeničkom redu. Tek nakon četiri godine, kada sam već pro-

veo dvije godine u misiji Gandachibvuva, postalo mi je jasno koja je razlika između toga dvoga. U školovanju za župnog svećenika težište je na akademskoj izobrazbi i pripremi za rad u župi. Za razliku od toga, redovnici žive u redovničkim zajednicama i imaju unaprijed određen dnevni red prožet meditacijama i duhovnim vježbama. Franjevački red, u koji sam ušao, bio je jedan od najstrožih. Njegova stroga pravila neumoljivo su važila za svakog člana toga reda.

Savjesna priprema

Franjevački novaci žive u kući koja je udaljena od svakodnevnog događanja. Ondje se dvije godine školuju pod budnom paskom novakog starješine. Nakon toga polažu prve zavjete, to jest svečano obećaju da će određeno vrijeme držati zavjet siromaštva, čistoće i poslušnosti. Tijekom daljnje izobrazbe radi se o tome da se uz pomoć savjetnikâ donesu konačne odluke. Pritom su važne preporuke svih dotadašnjih učitelja, koji su uobličili način razmišljanja kandidata za svećenika. Tijekom tog razdoblja iskušavanja svaki sam dan u svoj poniznosti promišljao i preispitivao svoj poziv. Tri zavjeta koja sam bio položio pred svojim nadređenima i pred crkvom bili su dijelom mojih “mantra” koje sam svakoga jutra nakon buđenja ponavljao više puta tijekom svojeg meditiranja. One su mi bile najvrednije blago, dio važnih obreda, i po njima sam se razlikovao od laika i mislio sam da me približavaju Bogu.

Produbljeno razumijevanje

Kada sam mogao početi sa studijem teologije bio sam još religiozniji i imao više revnosti u pogledu crkve negoli tada kada sam ušao u franjevački red. Dvije sam godine bio izložen dugotrajnim i uvjerljivim poukama iz mariologije i kanonskog prava. I religijski život i molitva doveli su me do toga da sam se još više predao katoličkoj vjeri. Tada još nisam bio razumio mnogo toga što sam tijekom svojeg djetinjstva i vjeronauka čuo o katoličkoj vjeri. Međutim sada, tijekom tih godina moje religijske izobrazbe, moje je razumijevalo sve više raslo. U meni se razvilo još veće predanje Mariji i kronicu sam molio još više negoli se to očekivalo. Bio sam valjano religiozan, no svejedno daleko od Boga.

Većina crkvenog naučavanja postala je sadržajem mojeg načina življenja. Bio sam uvjeren da sam u Rimokatoličkoj crkvi našao svoju domovinu. Novaštvo mi je pomoglo da razvijem osobnu povezanost s tom crkvom. Kratka izloženost apologetici prije polaganja zavjeta pomogla mi je da si jasnije razložim i utvrdim vjeru.

Najzanimljiviji dio moje izobrazbe bile su godine studija teologije. Kako bi svećenik u potpunosti sudjelovao u crkvenom životu bilo mu je potrebno šest od postojećih sedam sakramenata: krštenje, potvrda, euharistija, ispovijed, svećeničko zaređenje i posljednje pomazanje. Premda se to nije tako naučavalo, svećeničko zaređenje smatralo se najvišim sakramentom i držalo da donosi najviše milosti. U svome sam srcu bio ponosan što to mogu dodati svojim ostalim sakramentima i zavjetima. Uzdao sam se u to da putem toga sakramenta, koji me postavio uz bok Kristu, mogu djelovati namjesto Boga. Bio sam svet čovjek. Barem sam tako mislio. Kao nekoć apostol Pavao, i ja sam vjerovao da sam u potpunosti osposobljen na temelju svoje izobrazbe i položaja koji sam zauzimao. I kao što se to nekoć dogodilo Pavlu, tako je i meni predstojalo to da iskusim zasljepljujuće svjetlo koje će mi pokazati tko sam i što se u stvarnosti zbiva u meni i oko mene.

Bilo je teže negoli sam očekivao

Nedugo nakon što sam položio svoj konačan zavjet počeo sam uviđati neke od ružnih strana crkve kojoj sam pripadao, a tako i kod sebe samoga. Polako sam sve više i više počeo uviđati kako je teško držati se onoga na što sam se bio zavjetovao, prije svega moralne čistoće. Slušao sam za neke druge susvećenike da su si na ime svojih rođaka, a neki čak i na ime vlastite djece, kupili kuće. Mislio sam: “Zar postoji nešto takvo kao što su kreposni svećenici koji imaju djecu?”

Suzdržljivost koju su mi donijeli moji zavjeti bila je oslabljena putem tih otkrića. Koliko god sam uvijek revno i predano živio za svoju crkvu i koliko god duboko bio ukorijenjen u odlukama Drugoga vatikanskoga sabora, odjednom mi je bilo kao da se poda mnoom ruši sav svijet. Kako je moguće da u Božjoj crkvi ima toliko

mного nečistoća? Kako “sveti biskupski sinod” može previdjeti takve krajnje podmukle postupke? Kako Rim može šutjeti na sve to?

Kao i druga braća redovnici, koji su bili još snažnije suočeni s takvim nepriličnim postupcima, svojom strategijom za preživljavanje učinio sam to da se bavim samo vlastitim zadaćama. Tako smo to naučili tijekom novaštva. No tada sam tijekom radnog posjeta jednoj od naših postaja stupio u ljubavnu vezu s jednom djevojkom. Pokušao sam se oduprijeti tako što sam još više molio krunicu i ispovijedao se svojem nadređenom, ali sam svejedno zakazao. Na početku 1997. godine moja me ljubljena iznenadila novošću koja je razorila moj svećenički poziv. Zamalo sami si oduzeo život!

“Sigurniji način”

Moj duhovni voditelj savjetovao mi je da postupim na “sigurniji način” i poreknem svoje očinstvo. No svoju sam odluku donio kao da mi se dijete – moj sin! – već bilo rodilo. Osjećao sam se kao da sam podijeljen, izgubio sam radost u pogledu svog svećeničkog poziva. Moj religijski život bio je puko pretvaranje. Više nisam imao ništa čime bih se mogao dičiti. Moje je svetosti nestalo; izgubio sam nevinost! Bio sam siguran da me Gospodin u tome stanju ne prihvaća i da više ne želi imati ništa sa mnom. Ispovjedio sam se svojem predstojniku i on mi je izrekao oprost, ali bio sam kriv pred Bogom. Moj duhovni savjetnik rekao mi je da trebam nastaviti živjeti svojim religijskim dvostrukim životom, no ja to, jednostavno, nisam mogao. Imao sam samo jednu želju: biti oslobođen od tereta grijeha i sramote.

Sve usrdnije sam sudjelovao u svakodnevnim jutarnjim pobožnostima, misnim slavljima i štovanju monstrance (prikaznice) koje se održavalo petkom. Što sam drugo osim toga mogao činiti? Bio sam poučen tome da u moju odgovornost spada to da se sâm pročitim. I tako sam se sve više i više trudio.

Biblijski način

Malo sam znao o tome da je David, koji je bio “čovjek po Božjem srcu” i koji je jednom također počinio sličan grijeh kao i ja, sa

svojim grijehom postupio sasvim drugačije negoli onako kako su mene bili naučili. On nije tražio nekakvog ispovjednika, kojemu bi mogao ispovjediti svoje grijehе. Nije ni pokušavao umilostiviti Boga dobrim djelima ili samo-kažnjavanjem. Umjesto toga otišao je izravno k svojem nebeskom Ocu, ispovjedio mu svoje grijehе i pomolio mu se riječima: Smiluj mi se, Bože, po dobrostivosti svojoj; i po velikoj milosti svojoj izbriši moje prijestupe (Psalam 51,1). Uopće nisam znao da čovjek koji vjeruje u Isusa Krista kao svojeg Spasitelja može razgovarati s Ocem bez ikakvog ljudskog posredovanja.



Kao što i David pripisuje blagoslovljenost čovjeku kome Bog uračunava pravednost bez djelâ, rekavši: “Blagoslovljeni su oni kojima su oproštena bezakonja i kojima su pokriveni grijesi” (Rimljanima 4,6-7). Ta biblijska istina je meni u franjevačkom redu ostala nepoznata!

Nakon što me godinu dana izjedalo grizodušje i nakon što sve to vrijeme ni sa čime nisam mogao opravdati svoj licemjerman dvostruk život, zaključio sam da bih trebao potražiti savjet izvan okvira katoličke crkve. U ruke mi je došao neki časopis koji je moje misli trebao povesti u sasvim novom smjeru. Tada još uvijek nisam poznavao Evanđelje; nisam znao ništa o spasonosnoj Božjoj milosti. Smatrao sam da je Dobra vijest to da ponovno mogu postići svoje ranije stanje čistoće. Članak koji sam pročitao u onom časopisu imao je naslov “Otvoreno pismo Crkvi u doba ekumene” i na vrlo oprezan način je otkrivao zablude katoličkih nauka i prijevare ekumenizma. Premda nisam u potpunosti razumio sadržaj članka, osjetio sam se potaknut pisati njegovu autoru i s njim podijeliti probleme koji su me opterećivali. Taj mi je čovjek s mnogo ljubavi

objasnio zašto je Isus preuzeo na sebe naše grijeha i nosio ih na križu – naime, da se ljudi mogu pomiriti s Bogom – i da je djelo Gospodina Isusa dovršeno i zaključeno. No ja sam još uvijek bio pod snažnim utjecajem shvaćanja da moram zaslužiti Božju naklonost. Nakon daljnjih proučavanja Biblije s mojim novim poznanikom dobio sam odluku da se oženim s majkom svojega sina i živim s njom.

Teška, ali umirujuća spoznaja

Teško je izraziti riječima ono što mi je na temelju vlastite Biblije konačno postalo jasno u pogledu onoga što se doista zbilo na križu. Da u mom srcu nije bilo radosti koja je sada sve nadilazila, spoznaja da sam deset godina svojega života potrošio na nešto besmisleno sasvim bi me skršila. Tijekom daljnjeg proučavanja Biblije s čovjekom kojega je Bog putem članka iz onoga časopisa doveo u moj život učinilo mi se da su mi s očiju spale ljuske, to jest kao da sam se nakon dubokog sna probudio u stvarnosti.

Godine 1999. sam gotovo svaki ponedjeljak telefonski razgovarao s onim čovjekom i postavljao mu pitanja ili sam se, jednostavno, molio zajedno s njim. Biblijske retke koje mi je on tada preporučivao za čitanje, kasnije sam dublje prolazio tijekom svojeg proučavanja Biblije. Trebalo mi je gotovo godinu dana da shvatim značenje redaka poput ovoga: “Jer svi koji su od djela Zakona, pod prokletstvom su” i “pravednik će od vjere živjeti” (Poslanica Galaćanima 3,10a i 11b). Ispočetka si nisam mogao zamisliti to da me Bog ljubi i da mi želi darovati svoju milost dok se još nalazim u stanju grešnosti. No tu se istinu može naći u Poslanici Rimljanima 5,8: *Ali Bog iskazuje svoju ljubav prema nama time što je, dok još bijasmo grešnici, Krist umro za nas.*

Nikada nisam smatrao mogućim to da me Bog i tada kada sam još bio u stanju grešnosti može ljubiti i proglasiti pravednim jedino na temelju moje vjere i dovršenog pomirbenog djela Gospodina Isusa Krista. To nisam mogao razumjeti sve dok nisam saznao da Bog ne opravdava čovjeka na temelju njegovih djela, nego na temelju vjere u Isusa Krista. Jer: *Onomu tko ne radi, ali vjeruje u onoga koji opravdava bezbožnika, vjera se njegova uračunava kao*

pravednost. ... Dakle, srcem se vjeruje na opravdanje, a ustima se ispovijeda na spasenje (Poslanica Rimljanima 4,5 i 10,10).

Sve je već dovršeno

Isus Krist je savršeno ispunio Zakon i u potpunosti isplatio moj dug izazvan grijesima. Ali to da je On platio za sve moje grijehe postalo mi je pripisano tek u onom trenutku kada sam povjerovao da je moje spasenje samo Njegova zasluga, jer je on umro, bio pokopan i uskrsnuo te sve dovršio. To ne važi samo za mene, nego za svakog čovjeka kojemu se pravednost koja važi pred Bogom uračunava na temelju njegove vjere u dovršeno djelo Njegovog Sina ostvareno na križu (usporedi s Poslanicom Rimljanima 3,22). *Jer Krist je suršetak Zakona, na opravdanje svakomu tko vjeruje* (Poslanica Rimljanima 10,4).

Pravednost koju imaju oni koji vjeruju u Gospodina Isusa Krista bez mrlje je i bez mane, savršena i skroz-naskroz prekrasna; pravednost koja ne samo da je izbrisala sve grijehe, nego je i ispunila svaki zahtjev Božjeg zakona.

Tijekom moje izobrazbe u rimokatoličkoj crkvi naučio sam to da do spasenja dolazi tako da čovjeku Kristova pravednost dotječe putem sakramenata. Sada sam znao da to nije tako; jer Božja riječ naučava da se onome tko vjeruje u Isusa Krista pravednost pripisuje izravno. Od stvari ne može nastati ništa duhovno, koliko god bio tajanstven način na koji se izvodi obred. Bog nam govori: *Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa: riječi koje vam govorim duh su i život su* (Ivanovo evanđelje 6,63).

Katolički nauk u pogledu sakramenata ide tako daleko da izriče vječno prokletstvo nad svakim tko tu dogmu ne prihvaća: “Tko kaže da sakramenti Novog saveza nisu potrebni za spasenje, nego da su suvišni, te da bez njih, ili bez želje za njima, ljudi samom vjerom dobivaju od Boga milost opravdanja, premda oni nisu svi potrebni svima, neka bude kažnjen anatemom” (Tridentski sabor, sedma sjednica, 1547. godine; www.katolik.hr/crkvamnu/dokumentimnu/225-tridentski-sabor-dekret-o-sakramentima/). (Biti “kažnjen anatemom” doslovce znači biti “proklet”, kao i “ek-

skomuniciran”, to jest izopćen ili isključen iz Crkve i tako biti bez nade u zadobivanje Neba.)

S Kristom kroz život

Život koji sada živim kao vjernik u potpunosti se razlikuje od moje svakodnevice u samostanu. Kao vjernik znam da me Isus Krist ljubi i da je uvijek uza me. Kada se nađem u teškoćama, putem vjere također znam da je i On sa mnom u njima. U životu redovnika pravovremeno je namirena svaka potreba. Četiri puta na dan mogli smo sjesti za postavljen stol, a kada nam je bilo hladno laici su nam donosili tople pokrivače. Tako smo mogli mjesecima, štoviše godinama, živjeti a da ne znamo koliko koštaju uobičajene životne potreštine. Kada bi se pojavio bilo kakav problem mogao si se obratiti biskupiji i od nje očekivati rješenje. Sve mi je to sada sasvim drugačije. Svaku svoju potrebu povjeravam Bogu. Putem Njegove milosti naučio sam mu se zahvaljivati za sve, pa i u najtežim okolnostima. Želja mi je priznati Boga i u trpljenju i u radosti. I jedno i drugo susreo sam na novom putu u nov život.

Ne razumijem do najmanje pojedinosti zašto u tolikoj mjeri ljubim Krista, ali znam da će mi se On još više otkriti. Ono što sada već imam – život u Njegovoj milosti i u zajedništvu u svojoj obitelji – dovoljno mi je za to da idem naprijed i služim mu. To što me On uzljubio nema nikakva temelja u meni, jer sam bio grešnik kao što je i svaki onaj tko nije povezan s Kristom. To što me spasio nije moja zasluga, jer sam jednako kao i svatko drugi bio zaslužio pakao. No ipak me Bog, Otac, proglasio pravednim u onom trenutku kada sam svoje povjerenje poklonio Njegovom Sinu. Ta pravednost ostaje mi pripisana i tada kada ponovno sagriješim. Koje li veličanstvene poruke! Još uvijek ne mogu shvatiti to da je On za mene umro tada kada sam još uvijek bio grešnik.

Potiče me ljubav Kristova

Nakon dobrih godinu dana proučavanja, molitava i priprema osjećao sam da me Bog vodi milijunima ljudi koji su uhvaćeni i zarobljeni krivotvorenom porukom rimokatoličke crkve. Kršćanska

zajednica koju sam pronašao nije mi pri tome bila neko veliko ohrabrenje. I dok sam jasno uviđao kako je nepremostiva provalija između rimokatoličke i biblijske crkve, sa zaprepaštenjem sam utvrdio da većina moje braće i sestara u reformiranim i evanđeoskim krugovima ne vidi gotovo nikakvu razliku između svojega i rimokatoličkoga nauka!

To što sam to trebao zaključiti silno me potištilo. S jedne strane ima mnogo onih koji su, kao i ja, napustili Katoličku crkvu te zbog toga što su htjeli ostati vjerni istini protiv koje se bori Katolička crkva izgubili svoje obitelji, povlastice i socijalnu sigurnost. Istodobno s druge strane ima vjernika koji su katolike prigrlili kao "braću u vjeri". S njima je onako kao što je ranije bilo i sa mnom: ne shvaćaju da će katolici, koji nisu čuli pravo Evanđelje i u nj ne vjeruju, biti zauvijek izgubljeni. Stoga je vrlo uznemirujući dokument "Evanđeoski kršćani i katolici zajedno", koji su potpisale vodeće evanđeoske vođe. Kako li su putem toga prezreli vrijednost Kristove krvi i uvrijedili reformatore šesnaestoga stoljeća, na čijoj je predanoj borbi za istinu izgrađeno evanđeosko vjerovanje! Kako možemo slijediti put istine kada se pod krinkom jedinstva ponašamo kao preljubnici i u postizanju svojega cilja postupamo na način ovoga svijeta? Kada to činimo nijećemo istinsko Evanđelje i Gospodina, koji nas je otkupio. Dobro je rekao Duh Sveti: *A bilo je i u narodu lažnih proroka, kao što će i među vama biti lažnih učitelja koji će potajno unijeti pogubna krivovjerja, zanijekati Gospodina koji ih je otkupio i naući na sebe brzu propast* (2. Petrova 2,1).

Susret s prošlošću

Najveći dio svog dotadašnjeg života proveo sam a da nisam znao da me spasiti može jedino Bog. Svih godina tijekom kojih sam studirao pod vodstvom Rimokatoličke crkve nisam došao do spoznaje te istine. Moji katolički učitelji i predstojnici nisu mi navijestili ni istinito Evanđelje niti me doveli Kristu. Naprotiv, uveli su me u lažno vjerovanje da su oni posrednici spasenja i spasonosne milosti.

Kako bih dokazao istinitost ovog životnog svjedočanstva zamoljen sam da priložim nekakvu potvrdu da sam uistinu bio svećenik.

Naravno, tada kada sam započeo sa svojim novim životom nisam ni mislio na to da će mi biti tako teško dobiti natrag vlastite isprave. Nazvao sam fratra Gavu, predstojnika katedrale u čijem sam odjelu za redovnike nekoć živio. Bio sam siguran da će ondje zasigurno naći moje isprave. Fratar Gava mi je rekao da bih trebao doći onamo i osobno ih podići. Kada sam stigao redovnici koji su se tamo nalazili, s kojima sam nekoć živio, ponašali su se prema meni kao prema kakvom strancu. Svejedno su mi dali nešto za pojesti, no fratar Gave nije se moglo pronaći. Nazvao je tri sata kasnije i upitao jesam li još uvijek ondje. No nisam ga uspio vidjeti, to jest porazgovarati s njim, ni toga ni sljedećeg dana. Svaki razgovor koji sam vodio bio je nadziran i kada sam pokušao nekoga zamoliti za bilo kakvu obavijest, odbijali su me upravo oni s kojima sam nedugo prije toga živio kao sa svojom obitelji.

Jedini ishod skupog putovanja koje sam bio primoran poduzeti bio je prezir i vrijeđanje. Zaključio sam da do potvrde o svojem nekadašnjem služenju u svojstvu svećenika mogu doći jedino pomoću pisama što su preostala od mojeg dopisivanja s biskupom, koja sam bio našao kod kuće među svojim knjigama.



Nova osobnost i nova životna zadaća

Što se tiče mojeg novog položaja u Isusu Kristu, potvrdu za taj položaj daje mi On sâm. Za to da potvrdim svoj nov život ne trebam nikakvu potvrdu koju izdaju ljudi. Svjedok za to je živi Duh Božji, kojime sam bio zapečaćen tada kada sam povjerovao. Jer “sâm Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja” (Poslanica Rimljanima 8,16).

Svake nedjelje susrećem se s drugim vjernicima kako bismo slavili Boga. Međusobno se hrabrimo na to da sve više propovijedamo Evanđelje rimokatoličkim vjernicima. Božja riječ nam daje pouku u pogledu toga i s Njegovom pomoći priprema nas za to da radošnu vijest o spasenju u Isusu Kristu osobito dijelimo s onima koji su još uvijek zarobljeni zabludama Katoličke crkve. Cijenimo mnoge opomene koje nam Biblija daje u pogledu lažnih nauka te ozbiljno ohrabrujemo jedni druge na to da se borimo “za vjeru koja je jedanput zauvijek predana svetima” (Judina poslanica 3,b) da se “ne postidimo pred njim za njegova dolaska” (1. Ivanova poslanica 2,28b). U svakoj okolnosti možemo s radošću i uzdanjem uprijeti “pogled u začetnika i dovršitelja naše vjere, Isusa” (Poslanica Hebrejima 12,2).

U ljeto 2018. godine Cuthbert je napisao: “Već me toliko godina ispunjava radost zbog spasenja, ali i suosjećanje s onima koji su još uvijek zarobljeni u katoličkom sustavu. Zbog toga ćemo i nadalje govoriti katolicima i ukazivati im na put prema slobodi. Pritom nam pomažu braća i sestre s kojima smo jednakog mišljenja. Svoju službu nazivamo “Krist za katolike”. Istodobno mi je važno i to što se vlastitim rukama uspijevam pobrinuti za potrebe svoje peteročlane obitelji. Zbog toga smo se iz glavnoga grada Hararea preselili na selo, gdje obrađujemo zemlju. Nadam se da ću se uz potporu svojih prijatelja s vremenom moći u potpunosti posvetiti radu u udruzi “Krist za Katolike”.

